

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

- פסח חדש שלא היה מעולם
- אזיר נקי
- אשרי אדם בוטח בכך
- מעשה מבעל תפילה
- שפה מובנת לכל
- התורה הזמנית:
- התנועות וההסתיות
- אתעוררתא דלתתא אחר יום א' דפסח
- פסח - נאוולת הדיבור
- כי יקריב מכם
- נאוולת הנפש של הבן
- מונות ע"פ הסיודות
- סעודות שבת הגדול בערב פסח
- עלי מרפא
- שערי הגליון
- יין הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- רא דשבת
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

דרוש בדחיפות אוויר נקי

האוויר מזוהם מאוד וכל אחד שואף לקצת הבל פה שאין בו חטא. ניתן להשיג במשכן של רבינו.

ה', והאות שנבחרה לקרוא לו היתה אות קטנה, א' זעירה של 'ויקרא', מתוך האלף הקטנה זומן משה לשמוע את דבר ה'.

האלף סובלת שני ערכים שונים בתכלית, היא יכולה להיות אָלֶף, ועלולה להיות הספרה הקטנה ביותר, אֶלֶף - אחת. בחטא העגל, כפי שמלמדים אותנו חז"ל, אבדו לנו אלף

בשבועות האחרונים עסקו פרשיות התורה במלאכת המשכן, הקמתו ועשיית כליו, השבוע נכנסנו לחומש הקרבנות. פרשת ויקרא היא הפרשה הראשונה שנהוג ללמוד עם תינוקות של בית רבן כדי שיבואו טהורים ויתעסקו בטהרה. לילדים יש הבל פה נקי מחטא, הבעיה היא שכל ילד הופך לאיש מבוגר, אנשים מבוגרים מרגישים בדרך כלל רחוקים מהטהרה של ימי הילדות. האם הטהרה נחלתם הבלעדית של ילדים?

רבינו כותב על בית יוצר מופלא בו מייצרים טהרה ובוראים הבל פה שאין בו חטא, למקום הזה קוראים משכן, ומי שבונה אותו הם הצדיקים: 'ודע שכל הצדיקים שבדור כל אחד ואחד הוא בחינת רועה... וכל אחד ואחד לפי בחינתו הוא עושה בחינת משכן שמשם מקבלין התינוקות הבל פיהם'.

הנקודה הטובה קטנה אבל היא השער היחידי שמחזיר אנשים מכף חובה לכף זכות, לא הגודל קובע אל המהות.

אורות, אובדן רוחני שאיננו ניתן להערכה, ואחרי שאבדו אלף אורות ועם ישראל כמעט איבד את קיומו הולך משה רבינו ומחפש דבר אחד - אלף זעירה, נקודה טובה אחת. זו גדלות נדירה של רועה נאמן.

אנחנו מתקשים מאוד לשאת אובדן, לספוג ביזיון של נפילה רוחנית או להתחזק אחרי משבר קטן. חוטאי העגל איבדו אלף אורות! ומשה רבינו התחיל לחפש באותה התלהבות של אלף אורות את הנקודה האחת שעוד נותרה בתוך הנפשות החוטאות. הנקודה הזו החזירה בבוא העת את אלף האורות האבודים, מתוך האלף הזעירה שבנתה את המשכן קרא לו השם ודיבר אליו.

לא כל אחד יכול לבנות משכן, בונה המשכן מוכרח להיות רועה נפשות, ואחת מסגולותיו היסודיות של רועה נאמן היא היכולת ללמד זכות על כל יהודי ולדלות ממנו את הטוב הגנוז, גם אם זו נקודה אחת טובה הקבורה בין תשע מאות תשעים ותשע חלקים של רע ופסולות.

הטוב הגנוז

הרועה הנאמן הוא אמן של ממש בדיהוי טוב גנוז, עד שהטוב נמשך לקראתו מאליו ומשתוקק לדבוק בו. משה רבינו הקים את המשכן לא רק מקרשים ועורות אלא מאוסף עצום של נקודות טובות שנשאבו אליו מתוך רצונם הפנימי של רבבות התורמים שלא חדלו להרעיף את נדבת ליבם לתרומת המשכן עד שהכריחו אותם לחדול. המשכן נבנה מהמון נקודות טובות שהיו מוצנעות ומפוזרות באתר ענק של פסולת. תרומת המשכן באה מיד לאחר חטא העגל, מצבו של עם ישראל היה אז בכי רע ולימוד חובה היה הפירוש הטבעי והמתבקש ביותר, אבל משה רבינו התעקש ללמד זכות ואפילו הפקיד עצמו עבור כך.

כף זכות

משה רבינו ידע שכדי להחזיר יהודי ממרחבי האובדן של כף חובה אל הקדושה שבתוך כף זכות צריכים לקרוא לו מתוך הנקודה הקטנה ביותר של הטוב שעוד נמצאת בו, הנקודה הטובה קטנה אמנם אבל היא השער היחידי דרכו אפשר להחזיר נפש אבודה ולהכניסה בכף זכות.

הצדיק בונה משכן מכל הטוב שאיש לא שם לב אליו מפני שהוא קטן ומוקף בפסולת, ובמשכן הזה מנשבת רוח אחרת, הבל פה שאין בו חטא. אנחנו חיים בתוך זיהום אוויר קיצוני, האנושות פולטת הבל פה רע, הרבה פסולת והרבה רעלים ואדם גדל לתוך האוויר הזה ומאבד עם הזמן את התמימות ואת הטהרה שליוותה אותו פעם, כשהיה ילד. אפשר לעשות את מה שרוב העולם יודעים לעשות - להצטרף למקהלה ולהוסיף ליקום עוד הבל פה של חטא, ואפשר להיכנס ל'חידר' של הצדיק, להצטרף לכיתה של משה רבינו ולהתחיל לקבל הבל פה חדש, שאין בו חטא. טהרה איננה נחלתם הבלעדית של ילדים, כל אדם יכול להתחיל לנשום טהרה ולהיות למפיץ אור וטוב בתוכו פנימה ובסביבתו, צריך להתחבר למשכן בו מייצרים הבל פה טרי שאין בו חטא. (ע"פ ליקו"ר רפ"ב, וליקו"ר תחומין 1)

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

הנה מגיע פסח חדש שעוד לא היה מעולם!

אור יום ד' שמיני תקצ"ב

וְיַעֲרֹב לָךְ שִׁמְחַת חַגְג וְתִזְכֶּה לְקַבֵּל הַפֶּסַח הַקָּדוֹשׁ הַבָּא עֲלֵינוּ לְטוֹבָה בְּשִׂמְחָה וְטוֹב לָב, וְהַעֲקֵף שְׂאִיךְ שְׂאִתָּה אוֹחֵז עִתָּה אִךְ עַל פִּי כֹן יִהְיֶה בְּעֵינֶיךָ פְּחָדְשִׁים כֹּל סֵדֶר הַעֲבֹדָה שֶׁל פֶּסַח וְסִפְרָה וְכו' פִּי אִךְ עַל פִּי כֹן יִהְיֶה נֶעֱשֶׂיךָ נִמְלָאוֹת חֲדָשׁוֹת לְטוֹבָה עִם כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּחַג הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה וְגַם אִתָּה בְּכָל בּוֹדֵאי, בְּפִרְט שְׂאֵנִי זֹכֵר לִידַע מִבְּעַל הַנִּמְלָאוֹת אֲשֶׁר כָּל דְּבָרָיו וְדַרְכָיו הַתְּמִימִים וְהַעֲמִיקִים שֶׁהִשְׁאִיר לָנוּ יְדִישָׁה טוֹבָה כִּלְמַם נִמְלָאִים פְּלִאֵי פְּלִאוֹת עַד אֵין יִחְקֹר, וְדִי פֶּעַת בְּזָה לְשִׁמְחַת נִמְשֵׁךְ אִךְ שְׂהוּא, וְגַם אֲנִי אֵין לִי שׁוֹם שִׁמְחָה וְחִיַּית פִּי אִם עַל פִּי הַיְבָרִים הַזֵּה'.

וְיִתְּנוּ מִזֶּה תְּבִין מַעֲמָךְ פִּי קָבֵר דְּבִרְנוּ תִּתְהַלַּךְ לְאֵל הַרְבֵּה בְּזָה, אִךְ הַעֲקֵף לְזִכְרִים מִחֲדָשׁ כִּבְל יוֹם בְּקִרְט בְּשֵׁנֵי הַזְּמַנִּים הַקָּדוֹשִׁים כְּאֵלֶּה אֲשֶׁר מַצְוָה עֲלֵינוּ לְהַרְבּוֹת לְסַפֵּר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם כִּבְל חֵדֵר וּבְכָל שְׁנָה וְשָׁנָה.

וְנִמְשֵׁי יוֹדַעַת מֵאֵד שְׂאֵין בְּכָל הָעוֹלָם מִי שִׁיַּעַד יִיְרָגֵשׁ נִמְלָאוֹת כְּאֵלֶּה פְּאֲשֶׁר זָמֵנוּ אֲנַחְנוּ בְּעֵינֵינוּ, אֲשֶׁר לִיאֵה הַפֶּה לְדַבֵּר וְהַרְעִיזוֹן לְהַכִּיל עַצְמָם הַנִּמְלָאוֹת אֲשֶׁר עִשָׂה עִמָּנוּ אֲדוֹן הַנִּמְלָאוֹת לְזִכְרוֹת לְקַבֵּל אִוְרוֹת עֲצוּמוֹת וְתוֹרָאוֹת כְּאֵלֶּה מֵאֵד הָאוֹרוֹת וְכו' וְכו', עַד הַנֶּה עֲדוּנוֹת וְחִמְיו וְכו'.

עֲלֵינוּ לְבָלוֹת יְמֵינוּ עַל זֶה לְהוֹדוֹת לְהִלָּל לְשַׁבַּח וְכו' בְּכָל יוֹם וְיוֹם לְמִי שֶׁעָשָׂה לְאַבְוֹתֵינוּ וְלָנוּ אֵת כָּל הַנִּסִּים הַגְּאֻלָּה בְּדוֹר הַזֶּה, בְּפִרְט פֶּעַת פְּדִיאַת בְּפִסַּח שֶׁמַּצְוָה לְהַרְבּוֹת בְּסִפְרָה נִמְלָאוֹת אֲשֶׁר עִשָׂה עִמָּנוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְאֲשֶׁר הוּא עוֹשֶׂה עִמָּנוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר. דְּבָרֵי אֲבִיךָ הַמַּצְפֵּה לְשִׁמְחַ בְּשִׂמְחוֹתָ יִתְבָּרַךְ בְּכָל עֵת, נָתַן מִבְּרִסְלָב

חק ולא יעבור

יום	יום לחדש	מספר	ליקוטי מוהר"ן קמא	ליקוטי חכמת הלב	משנה ברורה ח"ב	דף תומי ספר-חכמת
שבת	ז	קיא:	ד	ערה.	קט	
א	ח	קיב.	ה	ערה:	קי	
ב	ט	קיב:	ו	רענ.	קיא	
ג	י	קיג.	ז	רענ:	קיב	
ד	יא	קיג:	ח	רענ.	קיג	
ה	יב	קיג:	ט	רענ:	קד	
ו	יג	קיד:	י	רענ.	קד	

עיון התורה הזמנית ליקוטי מוהר"ן חלק ב' תורה ד' - כג. כד

בטחון אמיתי

להספור ממצוקות מוהרנ"ת בערב פסח ובטחנונו החזק שנגדפס באבניה ברזל (שיחות ממוהרנ"ת ז"ל סימן ס"ד) [זכה לשונו: פעם בשעת דחקו של מוהרנ"ת היה שהגיע יריד האחרון של ערב פסח ועוד לא היה לו צרכי פסח, וכן בהשקמה יום זה עוד קדם התפלה התחילה זגתו דישעל עליה השלום להתאונן לפניו על זה, בהצעות שטענתיה הנשמעות לו ומדאיבים את נפשו כל כך, עד שיעל זה העיד בעצמו אחר כך לפני אנשי שלומנו, ואמר: "אוי האט זיא מיט מיר אבגעלערנט א פרוק פון מרה שחרה" (אוי, היא למדה אותי פרוק במרה שחרה). בכל זאת כשהגיע זמן התפלה חזק את עצמו בכל מיני התחזקות בכל עז ותעצומות באמונה ובטחון, ודבק את עצמו בהשם יתברך והתפלל תפלתו עד שאחר התפלה העיד רבי נחמן טולטשינער עליו שראה אותו בפנים צהבות ושמים כמו שנתמלא חסרונו. וכן ביום זה היה יומא דשוואבא בברסלב שדרה אנשי רייריד סמוך לברסלב היא לבוא לשפחה על היריד, ובאו אליו שנים או שלשה אנשים מאנשי שלומנו ונתנו לו סכום הגון ונתמלא חסרונו בכל מכל כל. והשעה שנתנו לו אמר רבי נחמן הנ"ל שלא ראה בפניו שום שני של שמחה יתרה, בשביל שעוד קדם שבאו היה מלא בטחון חזק בהתמלאות החסרון כמנח בכיסו, ואף אנשים אלו זכו להיות השלוחים למצוה רבה זו. עד כאן לשונו]. יש לי כמה הוספות למה שנגדפס באבניה ברזל:

א) מה שספר מוהרנ"ת רבי אברהם שטרנהרץ ז"ל מהתמרוות מוהרנ"ת ז"ל אז על שהפעל דבר רוצה להחלישו במרה שחרה ועצבות ולהסיח דעתו מהכנת קדשית חג הפסח הקרב ובא, וכן בקול גערה פנה לרבי נחמן טולטשינער שעמד אז על ידו, ואמר לו בזה הלשון: גזלו אויף פסח וועט זיין מיטן אויבערשטיינס הילף אבער וויא נעמט מען דעם פסח אליין [גזלן] על פסח יהיה בעזרתו יתברך, אבל איך לוקחין את הפסח בעצמו, עד כאן. כלומר שגער כלפי היצר הרע שרוצה לגזל ולחטוף את מחו וקדשותו בבלבגלי מחסוריו של הוצאות הפסח, דיקא בזמנו הבער שהא עוסק בהכנותיו הקדושות לקראת חג שייכל לקבל עצם קדשות אור הפסח בפרט גליל הסדר אשר יורדים אז אורות גבוהים ונשגבים פמוכא באריות בלוקטי הלכות בשם האדר וקנות האר"י ז"ל.

מעשה מבעל תפילה [מ] הרחמנות של הצדיק

בעיני עצמו כמוצלח, שכל הרוח חיים שלו היא אותה הצלחה, ואינו מבין איך יש בעולם אנשים פשוטים שחיים בשמחה ואושר. ובכל פעם שמדבר אם אחר שאינו מחשיב את הצלחתו, הוא מרגיש שמערערים את כל החיות שלו, ממש כמו אותה הרגשה שמרגיש אדם שמשתדל לקדש מחשבתו, בשעה שעולה במחשבתו בלבול של טומאה.

ד] וזהו הפגם הנורא של תאוות ממון, לא כשאר תאוות ומידות רעות, שאפילו שהם מידות רעות מאוד, אך עדיין הנופלים בהם, יכולים להחיות נפשם עם רוח אלוקים, רוח חיים פשוט ואמיתי, רוח של אמונה ובטחון. אך בממון וגאווה, המידה המגונה הזו מרימה אותו לחיות ולנשום רוח שונה לגמרי, מהות אחרת של אדם, באופן שאינו מסוגל להכניס בקרבו רוח חיים מהשי"ת, ואינו מבין כלל מה פירוש רוח חיים אלוקי, רוח של ענווה ופשיטות, ואפילו אם יקיים מצוות ויעסוק בתורה, הרוח שלו היא ממקום אחר.

ה] ועל כן היו צריכים לגאול את ישראל ממצרים, ולא היה שייך לקבל התורה שם, כי לא היה שייך להיות יהודי במצרים, כיון ששם יש רוח אחר של הצלחה וממון (כנזכר בסוף המעשה), ועל כן לא שמעו אלי מקוצר רוח, כי אותה הרוח אינה מסוגלת לקבל את הרוח חיים האמיתי של שפלות וביטול לה' בלי שום צורך להחיות הנפש מהצלחות.

כי אנשים, שיש להם מעלות מחמת הממון כנ"ל, הם אינם יכולים כלל להתערב עם בני העולם ולעמוד באיורא דהאי עולמא, שלא יטמאו עצמן כנ"ל, ולא היו יכולים לדבר כלל עם בני העולם, שלא יטמאו אותם בהבל פיהם.

א] לכאורה הלומד מעשה זה שואל, וכי אין זה גוזמא?! כי אם אמנם מצאנו הרבה שטעו ונפלו לתאוות ממון, ועושים מעצמם עבודה זרה וכו', אך האם מצאנו כזאת שבורחים מהיישוב על הר גבוה מחשש שמא יטמאו עצמם מאותם שאין להם ממון. ומהו ההגדרה הזו שרביז"ל מתאר שחוששים מטומאת הבל פיהם של אותם שאין להם הממון?!

ב] אבל באמת דייקא מהמשל הזה מתברר ביותר הפגם הנורא של תאוות ממון, יותר משאר תאוות ומידות רעות. כי הממון והגאווה מכניס את האדם לדמיון של רוח אחר לגמרי מהאווירה והרוח שכל שאר בני העולם מרגישים. ממש כדוגמת המשל של הפרש האוירים שמרגישים אלו הדרים על הרים הגבוהים, בין אלו הדרים בבקעה ובמישור. שבהרים הגבוהים, יש אויר אחר לגמרי שהרגיל בכך, מרגיש כמו שהולך להיחנק באויר המקום כאשר יורד לבקעה, עד שנדמה לו שהוא בלי נשימה ממש.

ג] וכדמיון הזה, מרגיש האיש שנדמה

נצור לשונך הלכות לשון הרע

עצה חשובה להנצל מאיסור לשון הרע ורכילות, היא לקיים מצות עשה 'בצדק תשפוט עמיתך', לדון את האדם לכף זכות במחשבתו, כי מי שרגיל לדון את האדם לכף זכות במחשבתו, לא יספר מעשי חבירו לגנותו, כיון שלא חשב המעשה למעשה רע. יסוד לימוד זכות לחפש במחשבתו איך נדמה לחוטא שמה שהוא עשה אינו נגד רצון השי"ת, דהיינו ששכח את האיסור, או שלא ידע חומרותו, ונדמה לו שזו רק מדת חסידות וכדו'. או שטעה במציאות והחליף חפץ מותר בחפץ אסור.

אבל חיפוש הסיבות שגורמו לו לחטוא, כגון שיצרו התגבר עליו, זו איננה לימוד זכות כלל, כי זה כל עבודת האדם להתגבר על יצרו. כלל גדול בענין לימוד זכות, הוא שמעמידים את האדם על חזקת כשרות, שמניחים הנחה פשוטה שאדם השומר תורה ומצוות לא יעבור על רצון השי"ת במזיד, כמו שאנחנו בטוחים שצדיק כמו החפץ חיים, לא יעשה כן. (קיצור הל' לשה"ר פ"ה סעיף א,ב)

כי המחלוקת הוא בחינת שנאה וכעס, בחינת עצבות שבא מדיכוי התמורות שממירין ומחליפין הכל, ומכניסים סברות של שקר בלב לשנא את חברו בהנחם:

ליקוטי הלכות, ברכות הודאה, ה' מו

הליכות

שיחות ומנהגים

מנהגי פסח

בליל יום טוב שני של פסח היו אנשי שלומנו שבחזין לארץ נוהגים פמנהג האר"י לספר ספירת העומר אחר עריכת הסדר. כשהשעם לדבר הוא שאם יברך על הספירה לפני עריכת הסדר, הרי הקריי בזה שיום זה הוא קבר ט"ז ניסן, ואיך יוכל אחר כך לערוך את הסדר מיום ספיקא דיומא של יום ט"ז ניסן. ורבי געציל שהיה מיהר בספירת העומר ביותר, היה בא לבית המדרש אחר עריכת הסדר לספרו במנון יחד עם מעט הפחאים שערכו שם את הסדר:

הקפידו אנשי שלומנו לבלי לאכל שריצה בפסח - "געבראקס", שפון נהג רבנו:

הנאנים הידועים על 'והיא שעמדה', הם נאנים שנתקבלו אצלנו ממה שהיו שרים בעולם - 'א וועלטס נסח'. והנגון הידוע של 'חסל סדור פסח', חפר על ידי אנשי שלומנו: [שיח שרפי קודש]

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"ב סי' ד' מאמר ח'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ז] והכנתם של אלו החיות רעות, חכמי הטבע, הוא על ידי חכם גדול שבקדושה, שיכול לקשר כל הרצונות בשרש הרצון, ששם הוא בחינת הסתלקות משה, פי' דע (זהו פרשת יתרו פ"ח: ועין זהו נשא קכ"ט). והוא בחינת מצח הרצון, בחינת (שמות כ"ח): "והיה על מצחו לרצון". וצריך לקשר כל הרצונות שיש בעולם לשרש הרצון, ועל ידי זה הוא מתגבר ומכניע וסותר דעות חכמי הטבע, שבופרים ברצון:

אך פנגד זה יש בחינת מצח הנחש, שהוא שרש חכמת הטבע, פי' כל דבר יש לו שרש, ושרש חכמת הטבע הוא בחינת מצח הנחש, בחינת (שמואל א' י'): "ומצחת נחשת על רגליו", הנאמר בגלות, הינו בחינת מצח הנחש הנ"ל, פי' גלית היה בופר והיה רוצה להראות, שכל הסבות הכל על פי הטבע, הם ושלום, שזה בחינת מצח הנחש פנ"ל, וזהו: "רגליו", בחינת סבות, כמו שכתוב (בראשית ל'): "ויברך ה' אותך לרגליו" בסבותי, פי' כן הוא הפרוש שם, שיעקב אמר ללבו, שהשם יתברך היה מסבב אליו הברכה על ידו ובסבתו. נמצא שרגל הוא בחינת סבות. רק שיעקב תלה כל הסבות בהשם יתברך פנ"ל, וגלית היה תולה כל הסבות שלו במצח הנחש, דהינו בחיב הטבע, וזהו: "ומצחת נחשת על רגליו" פנ"ל:

ולפעמים מתגבר בחינת מצח הנחש בפעל, דהינו על ידי איש פרטי, שיוזק חכמתו ממצח הנחש, שהוא שרש חכמת הטבע, והוא מראה בחכמתו, שהכל על פי הטבע, הם ושלום. ויש שנכנס בחינת מצח הנחש, שרש חכמת הטבע, בתוך החכם שבקדושה, והכמה זו של מצח הנחש מתחלת לנכנס עמו מעיון לעיון, עד שנכנס בעיון דק מאד, עד שרוצה להטיל פגם, הם ושלום, בשרש הרצון ולכפר שם, הם ושלום, כאלו אין רצון כלל, הם ושלום:

רצון דקדושה

רבינו מבאר שהכנתם של החיות רעות שדורסים וטורפים ומסתירים את הארת הרצון, הוא ע"י חכם גדול שבקדושה שמקשר את כל הרצונות לשרש הרצון וע"י הוא מכניע אותם, אבל זה לעומת זה יש התגברות של מצח הנחש שהוא בחינת גלית שהוא מתגבר להסתיר ולהכניס בלב האדם שהכל תלוי בטבע וכל הסיבות הם רק טבע. והינו שהכל תלוי בתיקון הרצון דקדושה, שזה ע"י החכם שמקשר את כל הרצונות לשרש הרצון, וממילא מובן שזה האתערוחא דלתתא של כל אחד ואחד לעורר את הרצונות דקדושה ולקשרם לשרש הרצון, [ובאמת מזהר"ת בהל' ערב ה"ג מאריך מאוד מאוד בעניין הרצון דקדושה שהוא העיקר, ולכאף בהסתכלות פשוטה לא ניכר בפירוש במאמר החלק הזה של הרצון, אבל מקור הדברים הוא בקטע הזה שכאן המדובר בפשטות על הרצונות של האדם להשי"ת, וממילא מובן שגם הארת הרצון שהכל ברצונו יתברך שייך ג"כ לזה וכמבואר שם בדברי מוהר"ן ת"ח].

התחלות הטיות וגניחות

ועל פי זה מובן שמה שהזכיר רבינו בתחילת המאמר שכמה התחלות והטיות וגניחות צריך כשרוצים להיכנס בעבודת ה' כי ההתחלות קשות, שכל ההתחלות וההטיות ושאר הלשונות שהזכיר רבינו שם, הם הם הרצונות שאדם מראה ומגלה בזה את רצונו, וזה עצמו מה שיוצר את הכלי שיוכל אח"כ להצליח בעבודתו יתברך.

ובאמת עיקר הקושי הוא בעיקר כי אין לאדם רצון וע"י מתייאש ונופל מחמת הקשיים והבלבולים, אבל כשאדם מתגבר ברצונות וכיסופים ואינו מניח את מקומו, ע"י עצמו יש לו את הכח להתגבר על כל הקשיים שבהתחלות, ולהצליח להיכנס לעבודת ה' כראוי.

לקשר כל הרצונות לשרש הרצון

ובאמת עיקר עבודת האדם בעולם הוא לקשר את כל הרצונות לשרש הרצון, כי באמת כל דבר שאדם רוצה, הרי השי"ת עשה את

שפה שהכל מבינים

שחמל ה' על עמו ומלכות הקומוניזם עברה מן העולם ושוב נתחוו שיערי הציון.

בשנים הראשונות התקיימו התפילות במקומות שונים, ומשנת תרצ"א, לאחר שנחנכה ישיבתו של הגאון רבי מאיר שפירא 'חכמי לובלין', התקיים בהסכמתו והשתתפותו הקיבוץ חסידי ברסלב באולם הישיבה.

משרבו הנוסעים לובלינה מכל קצוות פולין, כיוון שהיו ברובם עניים, עלה הרעיון לנסות להשיג אצל ממשלת פולין סבסוד בדמי-נסיעה ברכבת. התיישב רבי יצחק ברייטר ובפולנית מהוקצעת כתב בקשה לשר התחבורה הפולני, שיאות לאשר לחסידי ברסלב הודלה משמעותית במחיר הנסיעה ללובלין, כפי שהוזלו הכרטיסים במקרים אחרים של אירועים דתיים המוניים.

במענה, הוזמנו הוא והחסיד ר' גדליה שטיינזאלץ לפגישה ביום שבת עם השר במשרדו שבמרכז וורשה הבידה. כיוון שמפקחין על עסקי רבים בשבת (שו"ע סימן ש"ו, ו), יצאו שניהם אל הפגישה כשהם לבושים בקפוטת חסידית ומעליה מעיל, היות ובפולין קריר גם בימות הקיץ.

בכניסתם למשרד ההדור, התבקשו להוריד את מעיליהם. ר' גדליה היה נבוך מעט, הוא לא חש בנוח להיפגש כך בקפוטת אטלס יהודית עם השר הנכרי הנכבד, אך רבי יצחק אמר לו "אל לך להתבייש במלבושי השבת".

לאחר שהקשיב השר לבקשתם, התעניין: "הרי בפולין חיים מיליוני יהודים, מדוע דווקא אתם נוסעים ללובלין?". החל רבי יצחק מספר לו על חסידות ברסלב, על ציון רבינו שמעבר לגבול המסוגר ועל הקיבוץ בלובלין. דבריו שנאמרו בחן ויצאו מן הלב, ריגשו אפילו את השר הפולני. הוא תפס בידו והכריז בהתרגשות: "בקשתכם אושרה! אני מאחל לכל החסידים נסיעה טובה!"

בצאתם ממשרדו של השר, קרא רבי יצחק לידידו: "הבה נעשה ריקוד!" וכך במרכז של הבידה הסואנת רקדו שניהם בחדווה... לאחר מכן סיפר ר' גדליה בבית-החסידים על הפגישה, כשהוא מפטיר בהתפעלות "השר אישר מיד את ההנחה, איך אפשר להסביר לגוי דבר כזה?! השתומם כולו.

כך זכו חסידי ברסלב בפולין, שרבים מהם לא היו בעלי אמצעים, להנחה משמעותית של 75% בנסיעה ברכבת לובלינה. שפת הלב, זו שהכל מבינים, פעלה את שלה.

שר התחבורה הפולני הביט בשני החסידים היושבים לפניו במבט מלא עניין. "מדוע דווקא אתם נוסעים ללובלין?". היה זה בשנות התר"צ. באותה תקופה היה מסך של ברזל חוצץ בין החסידים העורגים ובין ציון רבינו הקדוש באומן אשר במדינת רוסיה שמעבר לגבול.

עד שירד המסך, היו נוסעים מדי שנה בשנה להשתתף בקיבוץ הקדוש בראש השנה באומן. אולם בשנים הבאות קם לו השלטון הסובייטי באוקראינה, והגבול נחסם בין

הכא להתם, אין יוצא ואין בא. אנשי שלומנו שכיסופיהם העצומים לציון רבינו לא ידעו מנוח, היו נוסעים אל עיר הסמוכה לגבול הרוסי, כשהם מנסים למצוא מבריה גבולות מקצועי שתמורת הון רב יעבירים אל הצד השני. אולם פעמים רבות לא מצאו כזה ונאלצו לשוב על עקבותיהם.

לאחר שהבינו כי הברח הגבול כרוכה בסכנת נפשות, קראו גדולי החסידים להתקבץ יחדיו בעיר לובלין בראש השנה.

ברם כיסופיהם לחלקת מחוקק ספון לא שקטו כל השנים. הארי שבחבורה רבי יצחק ברייטר חיבר בתמצית לבו תפילה נוראה 'על תיקוני ראש השנה', בה הוא מתחנן: "לפניך נגלו כל תעלומות, איך שמתגברים המניעות והניסיונות והפריצות בעת הזאת, אשר הכפירות והפריצות והתאוות מתגברים בכל פעם יותר ויותר, והפליטה האחת הנשארת לנו אחר הסתלקות רבינו הקדוש, הוא ציונו הקדוש בקדושת ארץ ישראל, אשר בכוחו להעלות ולתקן הכל אליך, ובעוונותינו הרבים גם זה נטרף מאתנו... כי התגברה מלכות הרשעה אשר התפשטה שם, וליוצא ולבא אין שלום... ועתה מאין יבוא עזרנו, אנה נשפוך שיחנו, איה המקום אשר נוכל להתוודות על כל מה שעובר עלינו, למען יתהפכו כל ירדותינו לעליות..."

התפילה הזו נאמרה בערגה עצומה על ידי חסידי ברסלב במשך כשבעים שנה, עד

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

'הג המצות' עם הכולל בגימטרי?

תשובה לחידה הקודמת:

מי מאנ"ש זכה שרבינו ז"ל נתן לו מעט רוטב לאכול! תלמידו רבי יצחק אייזיק. נובב יאר אנשי מוהר"ן נ

הזוכה: אברהם חיים פישמן בית שמש זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

כוכבי אור חכמה ובינה

לחיות עם אור השבת ע"פ הספה"ק 'אוצר הידאה'

לאחר הפסח לומדים את הדרך של 'בקי בשוב'

האדם, פי אַז בשעה שעמדו ישראל על הים, היו ישראל בְּרַחֲקוֹת גְּדוֹל מְאֹד, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וַיִּזְעַק יִשְׂרָאֵל בְּעֵינֵי הַסָּלֵעַ" [כמו יונה הנמצאת בתוך נקיית הסלע ונחש רוצה להכישה בפנים, ובחוץ עומד נץ לטורפה, והיא עומדת בין השניים בדחק גדול] וכו', וְכֵן שָׁרְשׁוֹ רְבוּתֵנוּ ז"ל את הפסוק הזה לענין של קריעת ים סוף, וְעַל-יְדֵי שֶׁהִתְחַזְּקוּ אֶת עַצְמָן בְּאִמּוּנָה גַם אַז בשעה שעמדו על הים והיו בְּקִטְנוֹת וְשִׁפְלוֹת וְדַחְקוֹת כְּזֶה, ובכל זאת לא התייאשו וְתַפְסוּ אִמּוּנוֹת אֲבוֹתֵם - אמנות התפילה וַיַּעֲצְקוּ אֶל ה', וְקִפְצוּ לְתוֹךְ הַיָּם במסירות נפש של אתערותא דלתתא, עַל-יְדֵי-זֶה הַשְּׁלִימוּ אֶת דְּרַךְ הַתְּשׁוּבָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁנֵי הַלִּימוּדִים שֶׁל 'בְּקִי בְּרִצּוֹא בְּקִי בְּשׁוּב', כִּי מֵאַחֵר שָׁזְכוּ לְהִתְחַזֵּק בְּאִמּוּנָתָם אֶף-עַל-פִּי שֶׁעָבַר עֲלֵיהֶם מֵה שֶׁעָבַר, וְעַל-יְדֵי-זֶה זָכוּ לְקִרְיַעַת יַם-סוּף - שנבקע להם הים ויכלו לעבור בתוכו בדרך כבושה, שֶׁהוּא בְּחִינַת מֵה שֶׁכָּתוּב בַּפְּסוּק "הַגּוֹתֵן בַּיָּם דְּרַךְ" - שצריך לבקוע דרך שיוכלו לעבור בים, היינו למצוא דרך לשוב בתשובה, וכתוב בפסוק לשון של דְּרַךְ דִּיקָא כְּנִל - כי דרך הוא בגמטריא פעמיים 'בקי' היינו להיות בקי ברצוא ובקי בשוב.

הותר החמץ לאחר הפסח

וְאַז אַחֲרֵי-כֵן - אחר שביעי של פסח שאז נבקע הים הַתֵּר הַחֻמֵץ, כִּי עָתָה לאחר הפסח כבר אֵין צְרִיכִין לְאַבֵּל עוֹד מִצֵּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲפִזּוֹן - הרומז לאתערותא דלעילא, כִּי כְּבָר זָכוּ לְשַׁנֵּי הַבְּקִיאוֹת הַנִּלְשָׁל שֶׁל רִצּוֹא וְשׁוּב, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה שלמדו את הדרך להתחזק בשעת קטנות, ממילא מְתַקְּנִין גַּם אֶת כָּל הַמּוֹחִין דְּקִטְנוֹת הַנְּאֻחֲזִין בְּבְּחִינַת חֻמֵץ, כְּמוֹכָא באר"ל שכל הכח של קטנות המח בא מחמץ. וְעַל-כֵּן הַתֵּר הַחֻמֵץ דִּיקָא עַל-יְדֵי שֶׁנַּעֲשֶׂה הַנֶּסֶס שֶׁל קְרִיעַת יַם-סוּף, שֶׁהוּא בְּחִינַת "הַגּוֹתֵן בַּיָּם דְּרַךְ", שֶׁהוּא בְּחִינַת דְּרַךְ הַתְּשׁוּבָה הַנִּלְשָׁל (ליקוטי הלכות ברכת הפירות ג', אות ו').

וְאַחֲרֵי-כֵן - אחר ליל הסדר, חָזַר וְנִסְמַלְקַת מִכָּף הָאֲרָה הַזֹּאת שֶׁהִיא בְּיַצִּיאת מִצְרַיִם, וְהִצְרִיכוּ לְחֹזֵר וּלְזָכָר וּלְטַהַר אֶת עַצְמָן בְּאִתְעָרוֹתא דְּלִתְתָא מְשַׁמָּאת מִצְרַיִם בְּהַדְרָגָה, כְּפִסְדֵר לְפִי הַכֵּלִים שֶׁהִיא לֵהֶם מִדְּרַגָּה לְדְרַגָּה, שֶׁזֶה הַדְּרַךְ שֶׁצָּרִיךְ לְהִמְתִּין וּלְלַכֵּת לֹאט לֹאט הוּא בְּחִינַת 'וְשׁוּב', בְּחִינַת 'נִפְק' - היינו שידוע להתחזק בשעה שאין הולך לו ההתקרבות כרצונו, שְׁבוּמֵן זֶה שֶׁל ה'שׁוּב' אַז הוּא עֵקֶר הַנְּסִיּוֹן שֶׁל הָאָדָם. כִּי כֵן מִתְנַהֵג הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עִם כָּל אָדָם, שֶׁבְּמַחְלָה כְּשֶׁרוֹצֵה לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מֵאִירִין עָלָיו מִלְמַעְלָה אֹר גְּדוֹל וּמְסִיעֵין לוֹ מִלְעֵלָא, וּמִתְחִיל לְהִתְפַּלֵּל בְּחִינַת וְהִתְלַבְּבוֹת וְכוּ'; אֲבָל אַחֲרֵי-כֵן נֹפֵל מִזֶּה, וְעוֹבֵר עָלָיו מֵה שֶׁעוֹבֵר, וְאַז הוּא בְּבְּחִינַת 'וְשׁוּב', בְּבְּחִינַת 'נִפְק', וְאַז צָרִיךְ לְהִתְחַזֵּק בְּיִתְרַת בְּלִי שְׁעוֹר, וְצָרִיךְ לְהִיּוֹת בְּקִי בְּזֶה הַיֵּטֵב הַיֵּטֵב, לְבָלִי לְהַנִּיחַ אֶת מְקוֹמוֹ וּלְהִתְיַאֵשׁ כְּנִל.

וּמִחֻמַּת שֶׁבִשְׁעַת יַצִּיאת מִצְרַיִם לֹא זָכוּ עֲדִין לְבְּקִיאוֹת אֵלוֹ בְּשִׁלְמוֹת - שלא היו בקיאים איך להחזיק מעמד בזמן שיוצאים מהקדושה, וְהִיְתָה הַגְּאֻלָּה רַק בְּחִינַת 'רִצּוֹא' - שהם מתעוררים ברצונות וכיסופים לעלות עוד ועוד, שֶׁהוּא בְּחִינַת יַצִּיאה בְּחִפְזוֹן, עַל-כֵּן צְרִיכִין לְאַבֵּל בַּפֶּסַח מִצֵּה, שֶׁנֶּאֱמַר בְּחִפְזוֹן בְּלִי שְׁהִייה וְהִמְתַּנַּח, וְהוּא כְּרוּגְמַת הַיַּצִּיאה שִׁיּוּצֵאִים מֵהָר בְּהִתְעוֹרְרוֹת מִלְמַעְלָה.

עַד אֲשֶׁר אַחֲרֵי-כֵן אַחַר לֵיל הַסֵּדֶר מִתְחִילִין לְסַפֵּר יְמֵי הַסְּפִירָה, וּמְסַהֲרִין אֶת עַצְמָן מִשְׁמַמַּת מִצְרַיִם בְּהַדְרָגָה כְּפִסְדֵר, וְאַז מִתְחִילִין לְהִמְשִׁיךְ אֶת הַדְּרַךְ שֶׁל בְּחִינַת בְּקִי בְּשׁוּב - לעלות לאט לאט מדרגא לדרגא.

קריעת ים סוף

וְזֶה עֵקֶר בְּחִינַת קְרִיעַת יַם-סוּף, שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּקוּן מוֹחִין דְּקִטְנוֹת מְאֹד, כְּמִבְּאֵר בְּכּוֹנֹת - היינו לדעת איך להתקרב להשי"ת בזמן שיש מוחין דקטנות כשהשם יתברך כביכול מרחיק את

הרצון הזה, וזה רצונו יתברך שיהיה לאדם את הרצון הזה, אלא שאם אדם מפריד את הרצונות משורש הרצון ונופל להסתרה של מצח הנחש כאילו הכל הוא טבע וסתם ואין בכל דבר רצון עליו, ע"ז נופל לרצונות לא טובים, כי שוכח שיש רצון ה' בכל דבר ובכל דבר יש עבודת ה', וע"ז נופל לתאוות ממון ולשאר התאוות, כי כשאין האדם מתקשר לשורש הרצון דקדושה, ממילא מתגברים עליו רצונות הפוכים מהקדושה שיש בעולם.

אבל עיקר עבודת האדם הוא שכל רצון שיש לו, לקשרו לרצון ה', שה' רוצה שיהיה דבר זה, הן בעבודות רוחניות ששם הוא בפשיטות שעושה בזה רצון ה' והשי"ת רוצה בו ורוצה שיעשה מצוה זו או עניין זה, [וגם בזה יש אין סוף דרגות של רצון דקדושה והאדם צריך לעלות מדרגא לדרגא]. והן בדברים גשמיים, שהרי כל דבר שיש בעולם הוא ברצון ה', ואם זהו רצון ה' בוודאי שיש בזה עבודה ותיקון, וכמו שמבאר רבינו בתחילת המאמר שכל הל"ט מלאכות הם ג"כ עבודת הבורא, כי בכל דבר יש תיקונים נוראים ונפלאים, אבל עיקר התיקון תלוי בזה שאדם מתקשר לשורש הרצון, וידוע ומאמין שהכל ברצונו יתברך, וממילא מה שנצרך דבר זה הוא כי השי"ת רוצה שיעשה האדם דבר זה כי יש בזה עבודה ותיקון, וע"ז זוכה האדם להתקשר תמיד לרצונות וכיסופים להשי"ת גם בעת שעוסק בדברים גשמיים, וזה עצמו עיקר שלימות התיקון והעלייה של הדברים הגשמיים.

לברר את הרצון האמיתי

והעיקר לברר בכל עת את הרצון האמיתי של האדם, שבפנימיות לבו רצונו הוא רק לעבוד את השי"ת, וכל שאר הרצונות הם רצונות נפולים ואינם הרצונות האמיתיים שלו, וזהו העצה הנפלאה והתיקון הנפלא שנתן לנו רבינו ז"ל שהוא ההתבודדות שאז עיקר זמן הבירור של הרצון, וכמו כן ע"י ההתחללות שמתחיל האדם בכל פעם מחדש ואינו מתפעל מהקשיים והירידות והבלבולים, אלא מתחיל בכל פעם מחדש, בזה עצמו מגלה את הרצון האמיתי שלו וכנ"ל [ולכן מעלת ההתחללות הוא אף אם באמת ברור שיפול האדם מהר ולא יחזיק מעמד, כי בזה מגלה את הרצון הפנימי והאמיתי שלו].

דוד וגלית

והנה דוד וגלית נולדו מרות וערפה, דוד נולד מרות וגלית נולד מערפה, [וכמובא בסוטה דף מב ע"ב ששורש נצחון דוד את גלית הוא בזכות שרות דבקה בנעמי ונתגיירה, וערפה עזבה את נעמי]. כי שורש המלחמה היה אצל רות וערפה, שהיה להם נסיון גדול, כי שניהם רצו להתקרב להשי"ת ולהתגייר, אבל הסדר בעבודת ה' שבתחילת העבודה מוכרחים לעבור קשיים, כי מוכרח שיהיה התגברות של רצון אצל האדם ורק ע"ז יכול לזכות לדבר שקדושה וכנ"ל, וזה מה שאמרה להם נעמי שידעו שבהתחללות יש קושי, וערפה אכן עזבה והתייאשה, כי לא הגבירה את הרצון בראוי, וע"ז נפלה לייאוש, אבל רות התאמצה מאוד והלכה אחרי נעמי, אף על פי שנעמי הזהירה אותה שעלולה ליפול מאוד [וכמובא בגמ' שאמרה לה שיש בתי קברות מיוחדים לחייבי מיתות בית דין, ומבואר בדברי מוהר"ת שרמזה לה שיש הרבה נסיונות בעולם עד שיכולים ליפול מאוד]. ואעפ"כ רות לא התייאשה כי דבקה ברצון, ואמרה שגם בנפילה הגדולה ביותר תתחזק ברצון לה' וממילא אין שום נפילה שיכולה להפיל אותה, ובזכות התגברות הרצונות האלו זכתה ויצאה ממנו דוד שזכה לחבר את ספר התהילים שכולו רצונות וכיסופים נוראים להשי"ת, ומאידיך ערפה שנתתיאשה ונפלה מהרצונות דקדושה, יצא ממנה גלית שכפר לגמרי ברצון ותלה את כל הסיבות בדרך הטבע שהוא תכלית ההיפך מהרצון דקדושה וכנ"ל.

מוגש כאן לראשונה באדיבות מכון מאירת עיניים - פרויקט התורה הקצר - ביאורים לקבלת השיעורים המוקלטים על לקו"ת סי' ב' - נג, נד יש לפנות: yotamattar@outlook.co.il 03617116, באדיש בשלוחה 6, בלשה"ק לשמיעת השיעורים על לקו"ת סי' ב' - ד בקו ייעודי בקול הלשון 03617116, באדיש בשלוחה 6, בלשה"ק

פסח - גאולת כח הדיבורים

אחד המתנות היקרות שנתן לנו השי"ת הוא הדיבור, הדיבור, אינו דבר נוסף לאדם, אלא הוא הוא גדר האדם. "כי גדר האדם הוא הדיבור" (ליקוטי מוהר"ן ח"ב, עז). ואם בסתם אדם הוא כן, הרי שאצל ה"אדם" האמיתי, הלא הוא בר ישראל - כל גדרו וגילוי קדושתו הוא הדיבור. שכן "נפשות ישראל יוצאות מעולם הדיבור". וסוד הדבר הוא: נפשות ישראל, הם אלו שמגלים מלכות ה' בעולם, ומשכינים את שכינתו בתחתונים. ודבר זה נעשה בכח הדיבור הקדוש. "הדיבור הוא בחינת מלכות, כמו שאמר אליהו: 'מלכות פה'. ובחינת שכינה גם כן". שכן, על ידי הדיבור הקדוש שבני ישראל מדברים, בתורה ותפילה ועבודת ה', הרי הם מגלים מלכותו ושכינתו בעולם.

וכל כוחו של היהודי ללחום את מלחמת גילוי מלכות ה' בעולם הוא רק באמצעות הדיבור. כי הנה, בעולם הזה ישנם מלחמות גדולות ועצומות בעניין גילוי מלכותו יתברך, כי הקליפות לוחמים מאד עם כל מי שרוצה להמליך את ה' ולהשכיח שכינתו בתחתונים. ועיקר הכח להילחם עמהם ולנצחם, הוא רק בכח הדיבור הקדוש, שהוא בעצמו סוד המלכות דקדושה.

כי "עיקר כח מלכות דקדושה, שהוא בחינת מלכות משיח, הוא על ידי הדיבור בבחינת 'מלכות פה'. כי המלך מנהיג כל מלכותו רק על ידי הדיבור, וכל ניצחון של המלכות דקדושה שהוא מלכות משיח, הוא על ידי הדיבור" (השתפכות הנפש, עה).

ומעתה, בין נבין, שכשהיהודי מרגיש שקשה לו לדבר

עומק הפרשה

העלאת הבהמיות

הקודמים, אחר שירדו למצרים ועלו עד למותן תורה ושוב נפלו, ואז במחילת העוון המשיך להם תיקון בבניית המשכן שעלה הטוב שבישראל לבנות ממנו משכן לשכינה הק', ועבודת הקרבנות משלימה תיקון זה.

כי אחר שהעלה האדם את נקודות הטוב שיש בו, הוא צריך להוסיף ולהעלות גם את הטוב המכוסה בכיסוי של גשמיות ובהמיות, גם בדבר הנראה לאדם כמידה גשמית וגסה, הלא יש בו איזה נקודה של טוב, איזה נקודה של רצון טוב להשי"ת, באותה שעה הוא צריך להעלות את אותו הטוב, ולחבר אותו להשי"ת.

על אותה שעה אמר הכתוב "שחורה אני ונאווה", ודרשו חז"ל (שמו"ר מט, ב) "שחורה אני בשור שנאמר 'וימירו את כבודם בתבנית שור', ונאווה אני בשור" שור או כשב או עז וכו' ירצה לקרבן אשה לה", כלומר באותה נקודה שחורה ואפילה שבה חטאו ישראל היה איזה נקודה של רצון טוב, איזה נקודה של חרטה שפיעמה בו גם בשעת החטא, נקודה שעדיין בוער בה רצון להשי"ת, את נקודה זו מעלים הצדיקים ועושה ממנה "אשה ריח נחוח לה", ובזה הם מתקנים את נפש האדם.

(ע"פ ליקו"ה הל' השכמת הבוקר א, ו)

אָדָם פִּי יִקְרִיב מִמֶּם קִרְבָּן לַה' מִן הַבְּהֵמָה:
אחר שקראנו בתורה את מה סדר ירדת ישראל למצרים ויציאתם, את מתן תורה והנפילה הגדולה שאחריה, את המחילה שמחל להם השי"ת ואת סדר התיקון בבנין המשכן, כאן מגיע שלב הקרבנות, לקרב את ישראל לאביהם שבשמים.

את פנימיות עבודת הקרבנות מבאר בזוה"ק (פר' פנחס רמ. ועוד) ובכתבי האריז"ל (ע"פ נ, ב ועוד) שהיא מלשון התקרבות, כי בכל אדם יש חלק בהמי ועכור הנקרא נפש הבהמית, והיא הגורמת לו להמשיך לגשמיות ולעכירות העולם, עד שלפעמים נופל לחטאים ועוונות ח"ו, כשהאדם רוצה להתנתקות ולהזדכך הוא מביא בהמה לקרבן, ומקריב את הבהמיות והרע על המזבח לפני ה', ואז הייתה יורדת אש מלמעלה ושורפת את גשמיות הקרבן וחלקי הקדושה שבבהמה עולים למעלה ונעשה מהם נחת רוח לפני ה'.

ואף בלב האדם היה נעשה באותה שעה תיקון זה, בשעה שהאש שורפת את הקרבן מזדככת שורש נפש הבהמית שבאדם ונשרף הרע שבה, ונשאר האדם זך ונקי ומתקרב להשי"ת.

את עומק הענין למעשה מבאר מוהרנ"ת כדרכו, שהוא המשיך לעבודת הנקודות טובות שמעלה הצדיק מעבודת האדם, כמו שנתבאר בשבועות

גאולת ישראל וגילוי שכינה

האם יש עצה לגאול את בני מגלות הנפש?

עם ישראל במצרים היו במצב רוחני נחות ביותר, עבדו הם עבודה זרה כדוגמת המצרים, עד שאפילו המלאכים התקשו להפריד ביניהם.

השי"ת יודע תעלומות' הוא יודע את הסוד שאין שום בריה יכולה להשיג בשלמות, ההבדל בין יהודי לגוי, הוא רצה להוציא את ישראל מתוך טומאת מצרים. אך איך אפשר לקחת אומה מתוך אומה אחרת, להבדילה ולנתקה מתוכה?!

לכך צריך גילוי שכינה! רק 'גילוי שכינה' יש לה כח גדול לנתק אומה המעורבת כל כך בתוך אומה אחרת, להפרישה ולייחדה כעם מורם ונעלה. ועל כן היה צריך שהגאולה תהיה רק על ידו ולא על ידי שליח ולא על ידי מלאך, כי רק הגילוי הזה בעצמו הוא מה שגאל את ישראל והפרישם להיות עם קדוש.

לא יעזרו ולא יועילו דרשות, הרצאות והסברים, רק 'גילוי שכינה' מפרישה ומבדילה, ועל כך אומרת ההגדה: 'ובמורא גדול זה גילוי שכינה' כמו שכתוב 'או' הניסה אלוקים לקחת לו גוי מקרב גוי במסות באותות ובמופתים' וכו'.

כל אחד מאיתנו מעורב טוב ורע, בכל מיני דרגות ובחינות, אך ישנם כאלו שאצלם הנסיון הוא בגלוי יותר. כלומר התעוררות גדולה כל כך, עד שקשה להם בעצמם להפריד בין הטוב והרע, להבין מה מיוחד בהיותם יהודים, וממילא גם אנו הסובבים אותם לפעמים איננו יכולים להבדיל, שהרי גם למלאכים עצמם היה קשה להפריד ולהבדיל.

וכך מוצאים את עצמנו, אנו ההורים או המחנכים, ממשיכים את קטרוג המלאכים ואומרים 'הללו עובדי עבודה זרה והללו עובדי עבודה זרה'.

באמת שאין שום פתרון לכך, שהרי אם אנו לא יכולים להבדיל בין גוי ליהודי, להבין את הפער הגדול שיש בין שניהם, איך אנו דורשים מהילד שיבין זאת, ועוד בעוצמה כזו שתדרוש ממנו לשנות התנהגות.

אין שום פתרון רק 'גילוי שכינה' - גילוי שכינה יכול לקחת 'גוי מקרב גוי', הוא יכול להוציא את היהודי מתוך המצרי, הוא יכול להבליט את הנשמה הזכה מתוך הגוף הבהמי.

מה זה בדיוק 'גילוי שכינה', איננו יודעים לומר, אך כמדומה שזהו אורם של הצדיקים שמדברים על החיות האלוקית שיש בתוך האדם, שכאשר האדם מרגיש אותה הוא מתעורר ומתנתק, מפריש ומבדיל את עצמו מהמצרי שבתוכו.

איך מעוררים ומגלים את הגילוי שכינה' הזו, איננו יודעים לומר, אין נוסחה אחידה לכך, אך כאשר אנו יודעים את הכלל הזה, שרק גילוי שכינה, רק 'אני ה' ולא מלאך' הוא מה שגואל, ונחפש ונחזור להאיר את נקודת הגילוי האלוקי, למרות שאיננו יודעים בדיוק את הנוסחה, אז נמצא תמיד עצות איך לגאול את הנשמות היקרות בבחינת 'לקחת גוי מקרב גוי', אולי נצליח להאיר לו לשוחח לה', או נטעים אותו בטעם תורת הצדיק וכדו' - כל בן בשפה שלו.

מתחדשים

לא היה פשטם הזה: מכון 'נחלת צבי' בהוצאה מפוארת ומהודרת: הגדה של פסח עם פירוש 'נחלי מגדים', המבוסס על ההגדה המפורסמת "אור זורח" מהחסיד רבי אלתר טפליקער זצ"ל. הגדת 'נחלי מגדים' יוצאת כעת בעריכה חדשה הכוללת פנינים ורעיונות עמוקים וקצרים לשולחן הסדר, מתובלים בעובדות מרתקות מחסידי ברסלב בדורות עברו. להשיג בחנויות המובחרות ובנקודות ההפצה במרכזי חסידי ברסלב. הפצה ראשית, מכון 'נחלת צבי': 025824641.

בשורה טובה תדשן עצם: הושגה תרומה מצומצמת לספרי רבינו ז"ל מההוצאות המהודרות ביותר עבור בתי כנסת כלליים המעוניינים לקבלם. אם ידוע לכם על בית הכנסת שמעוניין לקבל את הספרים, נא לפנות למספר: 025366692. בין השעות 13:00 עד 16:00.

התורה הזמנית: במסלול 'לטייל בתורתנו' בה הולכים בתקופה זו עם התורות כ"ג וכ"ד תנינא, עוסקים כעת ב'ליקוטי הלכות' הנפלאים המחברים אותם לחג הפסח, פסח ב', ופ"ר ג'. "אלו היו שומעין רק תורה אחת שאני אומר עם הנגון והרקוד שלה, היו כלם בטלים בטול גמור. הינו כל העולם פלו אפלו חיות ועשבים וכל מה שיש בעולם הכל היו מתבטלין בכלות הנפש מגדל עצם התענוג המפלא והמפלא מאד מאד" (חיי"מ שמו).

י"ל ע"י מכון עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
02-8080148
מקס או הודעה קולית 02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-8591148
המערבת נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות וריכוש נכח: עלה לתרופה, בנק
מרגנטיל 17, סניף 725, חשבון 36645.

החיזוק השבועי

ותעזרנו להמשיך קדשת חדש ניסן, ראש חדשים, עלינו ועל כל ישראל...
כן ברחמיך הרבים תושיענו ותגאלנו בכל דור ודור בכל שנה ושנה, לכל נפש ונפש מעמך ישראל, שתצילנו כלנו בכח קדשת החדש הזה ראש חדשים ראשון הוא לנו לחדשי השנה, שהוא חדש ניסן הקדוש, גאלת וישועת ישראל, שנוצח כלנו על ידי זה לגאלת הנפש באמת, שתגאלנו ותפדה נפשנו מהרה:
ליקוטי תפילות ח"ב, ה'

יהלום
כל תקוותינו וכל גאלתנו ופדות נפשנו שאנו מקוים ועוסקים להמשיך עלינו בכל יום, הכל הוא בכח הצדיקי אמת:
יוצר היראה, פסח כה

את משמעות הכוונות של האריז"ל לעובדא למעשה, כי כל פירושיהם מכוונים לפי הסוד, ולא רק רמזי עבודת ה'. ואף שלא בכל מקום הזכירו את דברי האריז"ל, אך מי שבקי בכתבים, אינו יכול שלא להתפעל באיזה אופן מוהר"ת פתח עולם מופלא להבין את המשמעות הפנימית של כל כוונת המצוות.

תכלית כל התורה הוא אמונה ודביקות המחשבה בבורא, וכל התרי"ג מצוות הם 'עצות' לבוא לאמונה. ומי שיודע יסוד זה, מבין שכל מה שהצדיקים טרחו לבאר כל מצווה, לא היה בשביל לחקור טעם המצווה, אלא בשביל למצוא את הדרך איך על ידי מצווה זו יוכלו להכיר יותר את ה'. כי בכל מצווה ומצווה מכירים את הבורא באופן אחר. ועל כן הצדיקים התייגעו למצוא דרכים וביאורים השווים לכל נפש שאם יכוון ויחשוב מאותו הביאור במצווה שעושה, אזי יזכה להכיר הכרה חדשה את הבורא. [המשך בשבוע הבא בע"ה].

לכבוד הבחור החשוב העוסק בבירור ענין כוונת המצוות, האם להשתדל לכוון, או די כוונה כללית שעושה רצון ה'.

לא נדון כאן בצד ההלכה האם מצוות צריכות כוונה אם לאו, והאם יש לכוון טעם המצוות או לא. אבל זה ודאי שאם כדברך שהעיקר הוא לכוון כוונה כללית לעשות רצון ה', יש להבין למה הצדיקים ביארו לנו הכוונות של המצוות בפרטיות, איך להתחבר לשבת, ולכל מועד ולכל מצווה. ולמה לא אמרו באופן כללי לכוון לעשות רצון ה' ושהשי"ת יגמור ויסיים מצידו את כל כוונות המצוות. ואין לומר שהצדיקים רק רמזו דרכים ולימודים בעבודת ה' על פי מה שראו בסוד המצוות, ואין כוונתם שנוכוון את הביאורים שלהם בשעת קיום המצווה. שהרי בפירוש מוהר"ת הקפיד על מי שחושב כך על החידושים שלו, כי כל כוונתו שנקיים המצוות מתוך מחשבה בביאורים שלו בכל מצווה. כי כל הצדיקים ההולכים בדרך הבעש"ט הק', וביחוד מוהר"ת בספרו הנורא ליקוטי הלכות ביארו לנו היטב

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

מקום עריכת הסעודה בשבת שחל בערב פסח

אם עושים קדוש ואוכלים חמין ואחר כך עוברים לבית, או להפך - צריך שהמקדש ושאר הסעודים כולל הנשים והקטנים שהגיעו לחנוך, יאכלו במקום שעשו קדוש לפחות פזית חלה/לחם, ואז אפשר לאכל שאר הסעודה במקום אחר.
ב. אבל אם אין אוכלים שם פזית לחם/חלה - יש אופנים שלא יצאו כלל ידי חובת קדוש! ויש אופנים שהם רק בדיעבד. ולכן אם אי אפשר לאכל שם פזית לחם - צריך לשאול לרב איך להתנהג שיצאו ידי חובת קדוש.
ג. אם אוכלים במקום שעשו קדוש רק פשעור 'פביצה' מהחלה, פדי לצאת חובת הסעודה, ואחר כך עוברים למקום אחר פדי להשלים את הסעודה עם שאר מאכלים שאינם חמין - אזי דעת הרבה פוסקים שצריך לברך ברכה ראשונה על כל מה שפומשיכים לאכל בסעודה. וכן מן הדין צריך לברך ברכת הפזון במקום שאכלו שם את הלחם.
ד. לכן יש לתכנן ולכונן לזה בתחלת הסעודה, שאחרי שיאכלו כל שאר המאכלים, שיחזרו למקום הראשון ויאכלו שם עוד פזית לחם, ושם יברכו ברכת הפזון - ואז אין צורך לברך על שאר המאכלים, ובשעת הדחק שאי אפשר לחזור ולאכל שם חלה/לחם בשום אופן - מפל מקום אין לברך על שאר המאכלים. אך לפחות יברכו ברכת הפזון במקום שאכלו את החלה/לחם. ואם גם זה אי אפשר, אזי יברכו ברכת הפזון היכן שגמרו את הסעודה.

אין ראשון. עושים קדוש ואוכלים חמין ושאר המאכלים - הכל במקום אחד ואז הדרך המבחר הוא: לאכל חלה, ואם קשה הדבר מהמת הפרחים וכו' אפשר לאכל פתות. הפלטים' יהיו פסחים, אך אפשר להשתמש עם סלטים המרפבים מקטניות. התבטילים, יהיו פסחים לגמרי, והינו שאינם חמין כלל ונעשו בכלים ובמטבח של פסח, ולהעבירם לכלים חד פעמים, ואת אלו להביא לשלחן ולא את הכלי של פסח. אך יש להזהר בכמה דברים: - להתנקות היטב לפני הכניסה למטבח ולפקוד שהכשר לפסח.

ממלך מאוד שלא ללבוש את השטריתל בשעת הסעודה, פי יתכן ויכנסו שם פרחי חמין, וקשה לנקותו פהגן בשבת. חוץ בעת הקדוש. ובפרט בברכת הפזון, שחייבים ללבוש חליפה/קפוטח וכובע של שבת.
אם לאחר אכילת החמין מסלקים את הפסח, ומניחים מפה חדשה, וממשיכים לאכל שאר המאכלים - נכון מאוד להשאיר פרוסת חלה עטופה בשקית עד לאחר ברכת הפזון.
אין שני אוכלים רק 'פשעור ביצה' מהחמין פדי לצאת ידי חובת סעודת שבת, ואחר כך להמשיך את הסעודה בשאר מאכלים שאינם של חמין. אך צריך להזהר בכמה דברים:
א. אם מתכננים לעשות רק את הקדוש במקום אחד, ואת הסעודה לאכל במקום אחר - אזי אפלו משיגים את המקום בחדר אחר באותו בית, וכל שכן